లవ్ లెటర్

ఇలా పోస్టుమన్ కవరు ఇవ్వడం ఏమిటి, దాని పొట్ట చించి కాగితం పైకిలాగి చదవడం మొదలెట్టాడు రమణమూర్తి—

"ప్రియమయిన...శ్రీవారికి...ప్రేమతో వ్రాయు ముచ్చట్లు..." ఈ ముక్కలు చదివి ఎంత వేగిరం కవరు విప్పాడో—అంత వేగిరం ఆ కాగితాన్ని ఆ చిరిగిన కవరులో పెట్టేసి ఎడ్రసు చూశాడు...అతనిపేరే? కాని అతనికలాటి వుత్తరం ఎవరు వ్రాస్తారు?—అతనిపేరు గలవాడే ఇంకెవడయినా వుంటే అతనిదవాలి. ఎంత పని జరిగిపోయింది? అతనిదే అనుకుని పోస్టుమన్ ఇచ్చేశాడు...చూసుకోకుండా అతనూ చింపేశాడు. ఇప్పుడెలా? అడగడానికి కూడా వీల్లేకుండా చిరిగిపోయిందాయె!... వాలకంచూస్తే పాపం! ఏ కొత్త పెళ్ళామో తనభర్తకి వ్రాసిన వుత్తరంలా వుంది.

పోనీ ఆ అసామిని కాస్త వెతికి అతని చేతిలోపెడితే! ఏమనుకొంటాడో? పరాయివాడి వుత్తరం చూసుకోకుండా చింపి చదివినవాడిని ఏమన్న మనిషివయ్యా? అని అడిగేస్తే...పుణ్యానికి వెళితే పాపం వచ్చినట్లవుతుంది! పొరపాటయింది—నీ తోడు:నే చదవలేదు—అని ఒట్టు వేసుకున్నా నమ్ముతాడా?

ఏం చేయడమా అని ఆలోచించుకుంటూ ఆ కవర్ని తిరిగి పోస్టుమన్‌కే ఇచ్చేద్దాం అన్న వుద్దేశ్యంతో జేబులో పెట్టుకున్నాడు రమణమూర్తి, కాని జేబులో, ఆ వుత్తరం...ఏదో చెబుతున్నట్టు అనిపించింది.

ఆ ఒక్క వాక్యమే అంత రుచిగా వుందికదా ఇంక ఆ వుత్తరం అంతా చదివితే ఎలా వుంటుందో? అందులోనూ ఒక చిన్నది తన ప్రియునికి వ్రాసిన వుత్తర విశేషం! రమణమూర్తి బుద్ధి చలించింది. అదేమిటో చదవాలని, ఆత్రుత, కోరిక లావయ్యింది. పరాయి వుత్తరం, అందులోను భార్యాభర్తలు వ్రాసుకున్న వుత్తరం చదువుతానా? చదవచ్చునా' అని మనసు ఒకమూల నుండి పీడిస్తూనే వుంది. కొంతవరకు నిగ్రహించు కున్నాడు. ఏమవుతే అదేకాని, ఆ అసామిని వెతికి ఇచ్చేద్దామని బయలు దేరి ఆ పరిసరాల్లో వాకబుచేసి లేడనిపించుకొని వచ్చేశాడు.

ఈ మాత్రం దానికోసం కాళ్ళు పీకేట్టు ఎందుకు పోనిస్తూ తిరుగు లావు? ఈ వుత్తరం అందకపోతే చూసిచూసి మరో వుత్తరం వ్రాసు కుంటుంది. ఏం కొంప మునిగిపోయింది? పద ఇంటికి అని అనుకొని వచ్చేస్తూంటే...జేబు బరువెక్కిపోయింది. మరి వుత్తరాన్ని జేబులో వుంచలేకపోయాడు.

పైకితీశాడు. ఆ చిరిగిన కవరులోంచి ఆడదాని అందమయిన అక్షరాలు జలజలా క్రిందికిరాలిపోతున్నాయనిపించింది. ఆ వుత్తరం క్రిందపడి పోకుండా పట్టుకొన్నాడు...మళ్ళీ.

"ప్రియమయిన శ్రీవారికి..." ఆ వాక్యం అవుపించింది. ఆహా! ఏమి అదృష్టవంతుడు ప్రియుడు, అనుకున్నాడు. "ఇంకా ఏం వ్రాసిందో చూద్దాం! కొంప మునిగిపోయిందేమీ లేదు ఆ మాత్రంలో! నీదనుకొని కవరుచింపేశావు...అందులో విచిత్రం వుంది. చూస్తే ఏం తప్పు? కావా లని చూశావా ఏం? కాదూ పోదూ అంటే ఎవరితోనూ చెప్పకు ఆ రహ స్యం. పోతే ఈ వుత్తరం ఎలాగూ ఆ వ్యక్తికి చేరలేదు కదా! నువ్వు చూడకపోతే మాత్రం ఆ విషయాలు వాడికి తెలిసేదిచాయా ఏం— చూడు...ఫరవాలేదు" అని వెధవకోర్కె తినేస్తూంటే...మెల్లిగా ఒణుకు తున్న చేతులతో ఎవరూ చూడకుండా చదవడం మొదలెట్టాడు రమణ మూర్తి.

అందులో...

..."మీరు ఎంత మంచి వారండీ, మీ ఉత్తరం చదువుతుంటే... మీతో మాట్లాడుతున్నట్టే వుంది. అయినా కంగాళీ పోనిస్తురూ...నాకు సిగ్గేస్తుంది. మరీ అంతలా వుత్తరాల్లో—వ్రాయొచ్చునా? రాత్రిళ్ళు— మిమ్మల్ని...తలుచుకుంటే నిద్ర రాకుండా వుంది! మీరు ఎప్పుడూ నా కళ్ళలోనే వుంటారు. ఏమిటేమిటో, తలపులతో నన్ను నేను మరచిపోతూ వుంటాను. ఎంత అదృష్టవంతురాలినో అని అనుకుంటూంట...ఇన్నాళ్ళు ఎప్పుడూ మిమ్ముల్ని వదలి వుండలేదుగా...అంచేత భయం భయంగా వుంటోంది. రెక్కలు కట్టుకు మీ ఒడిలో వ్రాలిపోదామా అనిపిస్తుంది! కాని...ఎలా చెప్పండి? ఒంటరిగా నాకేమీ బాగుండడంలేదు...మిమ్మల్ని చేతులతో చుట్టి మీ హృదయంలో నా ముఖాన్ని దాచుకుందామనుంది."

—అబ్బ! ఎంత రసికురాలు! ఈమే...ఎంతఅదృష్టవంతుడామె భర్త...అదీ అలా వుండాలి! దాంపత్యం అంటేను! ఆ ప్రేమ ఏమిటో ఆ "యిది" ఏమిటో?

ఎందుకూ నాకూ వుంది ఒక పెళ్ళాం...వుత్తమొద్దు, ఎప్పుడయినా పుట్టింటికి వెళుతుందా ఒక్క ముక్క నా మొహాన పారేస్తూందేమోఅని శత పోరినా వ్రాస్తేకదా! నేనో నాలుగయిదు చేంతాడంతేసి వుత్తరాలు వ్రాస్తే అప్పుడొక కార్డు ముక్క బహిరంగంగా కెలికి పడేస్తుంది— అదీ ఏం వ్రాత—నారాత కాకపోతే "శ్రీశ్రీ వేదమూర్తులయిన భర్తగారికి మీ చరణదాసి అనేక నమస్కారములు చేసి వ్రాయునది...ఇక్కడ అంతా క్షేమము...అక్కడ మీరు క్షేమమని "తలుస్తాను..." ఇదే వరస... ఛీ!ఛీ! ఇది ఒక వ్రాతేనా? ఇలాగేనా వ్రాసుకుంటే! భర్తగారికి...మీ భార్య అని వ్రాయకపోతే అగ్నిసాక్షిగా వివాహమాడింది కాకపోతుందా? దస్తావేజులా ఉత్తరాల్లోకూడా ప్రతిమాటా వ్రాసుకుంటూండకపోతే కాల దోషం పడుతుందా. పోనీ మొహంముందు మొహం లేకపోతేపోయింది. చక్కా అలా వుత్తరాల్లోనయినా ప్రబంధ నాయకీ నాయకుల్లా వ్రాసు

కుంటే ఎంత బావుంటుంది? అయినా అంత అదృష్టం ఎవరికోగాని మన కెక్కడిదిలే..." అని అనుకుని మళ్ళీ చదవటం మొదలెట్టాడు రమణ.

"మీరు కవరులో పెట్టి పంపిన ముద్దులు అందాయి. మీరు చెప్పి నట్లు, ఆ బుగ్గకీ ఈ బుగ్గకే పంచేశానులెండి... నన్నిమ్మంటారా! నయం అయినా క్రిందటిసారి కవరు పట్టనన్ని పంపాను కదా...ఈ సారి నుండి మన ఫ్రిజిరేటరులో కొన్ని తాజాగా దాచుకోండి. చాలు... మీకు పిచ్చి మరీ లావయిపోతూంది.

అవునండీ! ఆనాడు మనిద్దరం సినిమాకు వెళ్ళాం. ఏమయిందో జ్ఞాపకం వుందా? అప్పుడేమిటుంది? ఆటయిపోయి లైట్లువేసినా, అంత జనం వెళ్ళిపోతున్నా-కొంతసేపటివరకూ మనం అలానే ఉండిపోయాం! కదూ! అబ్బ! అందులో కొందరు మనవేపు చూసి నవ్వడం చూస్తే నాకు ఎంత సిగ్గనిపించిందనుకున్నారు. నిజంగా ఆ ప్రేమ అలాంటిదేనేమో. మీరు ప్రక్కనుంటే నేను అంతా మరచిపోతాను ఎంచేతో—"

"ఆహా! ఏమి పతివ్రత! ఏమి వుత్కృష్ట మయిన ప్రేమ. ఏమి ఉదాత్తమయిన భావాలు, ప్రేమ అంటే అలావుండాలిగాని...మొగుడు రాగానే స్నానానికి నీళ్ళిచ్చేసి-భోజనం పెట్టేసి, మడికట్టుకు నన్ను ముట్టుకోకు, నామాలకాకి అని పూజలుచేస్తూ కూచోడమా? నా బొంద దేనికయినా పెట్టి పుట్టాలే!" అని అనుకున్నాడు.

"...ఔనండీ! మీకు దూరంగా...ఎలా వుండగలుగుతున్నానో అంటారా?...మీరు పెట్టిన బిక్షయే...మీ తేజస్సు, మీ అంశ, నా దగ్గర వుంది. అందుకే మీ దగ్గర లేకపోయినా నేను నిండుగా, ధైర్యంగా, సంతోషంగా ఉండగల్గుతున్నాను......అన్నట్టు... అన్నమాట తప్ప కూడదు. బాబు పుడితే ఏం బహుమానం ఇస్తారు?... చిన్నమాట! నేను రోజురోజుకీ గుండ్రంగా తెల్లగా మారిపోతున్నాను. ఇప్పుడు నన్ను చూస్తే ఆశ్చర్యపోతారు! నా కొంగు పట్టుకు వదలరేమో?...వద్దుబాబూ- మీరు మంచి వారు కాదు...అదేపనిగా చూసి దిష్టి కూడా పెట్టేస్తారు."

ఇలా వుత్తరం చదువుతూ వుంటే రమణమూర్తికి ఎక్కడలేని వుత్సాహం వస్తూంది.

చూశారా... చూశారా... ఎంత చమత్కారంగా వ్రాస్తూందో అలాంటి భావాలు, అంతలా ప్రేమించిన వాళ్ళకే గాని అందరికీ పుడతాయా మా ఆవిడా వ్రాస్తుంది...ఏమని??—

“ఏమిటో ఈ మారు ఎప్పుడులా లేదు. ఏదో భయంగా వుంది. మీకేం మహారాజులు. రోజు రోజుకీ నేను నీరసించిపోతున్నాను. వంట్లో నెత్తురు లేదని డాక్టరు చెప్పాడు. చంటివాడికి నాలుగురోజులయి జర్వం వస్తూంది...” ఇదీ వ్రాత! సిగ్గు సిగ్గు...యిది వ్రాతేమిటి? నుదిటివ్రాత కాకపోతే...

ఆ ప్రియురాలు చూడండి ఎలా వ్రాసిందో ఎంత చదివినా ఇంకా చదవాలనే వుంటుంది. అని అనుకుని మళ్ళీ చదవడం మొదలెట్టాడు రమణమూర్తి—

“...ఏమండీ నన్ను చూసుకున్నట్టే మన గులాబీలను కూడా చూడాలి సుమండీ! నీళ్ళు రోజూ పోయించండి. ఆ పువ్వులన్నీ చూస్తుంటే నేను జ్ఞాపకానికి వస్తున్నా నన్నారు కదా! మరి మొగ్గలాటి నా మనసును వికసింప చేసినవారు కదా! ఏమంటారు? డబ్బు కావలిస్తే పంపుతా మంటారా?...నాకెందుకండీ, నా మీద ప్రేమవుంటే చాలు. అది పెట్టి— టెర్లిన్ ప్యాంటు, షర్టు కుట్టించుకోండి...లేదూ...మనపాపకి మంచి మంచి బొమ్మలు కొని వుంచండి. యిక్కడ నాకే యిబ్బందీ లేదు...”

ఆహా! ఏమి త్యాగశీలతో చూడండి— డబ్బు పంపుతానంటే వద్దని ఏ భార్యైనా అంటుందా?—ఎంత ముద్దుగా వ్రాసింది? మరి తన భార్య అయితే—

“మీకు ఇంటిసంగతి పట్టదు...అయినా పనిమనిషి వచ్చినపుడు జాగ్రత్త సుమండీ...ఆవులు పాడయిపోకుండా చూడండి...పీనాసి తనం మాని రోజూ పాలు త్రాగండి...అన్నట్టు మన ప్రక్కింటి సీతమ్మగారికి

వచ్చేముందు పెద్ద యిత్తడి మూకుడూ, జంతికల గొట్టం యిచ్చాను. పనిమనిషిని పంపించి వాటిని తెప్పించేయండి. లేకపోతే అవి మనవికావు. తర్వాత వెంటనే ఓ పాతిక రూపాయలు నా పేర మనియార్డరు చేయండి. డాక్టర్ గారికి, మందులకి ఇవ్వాలి..." ఇదీ వరస. ఉత్తరాల్లోకూడా ఈ వెధవగోలలే! విసుక్కున్నాడు రమణమూర్తి.

ఆ ప్రియురాలు వ్రాసిన వుత్తరంలో నయితేనో—

"నిజంగా...యివాళ రాత్రి నా కెంతో చెప్పలేనంత ఆనందంగా వుందండి...యివాళ ఆ చందమామ ఎలాటి చల్లటి వెన్నెల జల్లు తున్నాడో చూడండి...రాత్రి తొమ్మిదయింది. ఏకాంతంగా, నిర్మలంగా, నిశ్శబ్దంగా, చల్లగా హాయిగావుంది! చూడండి...ఆ చందమామ మేఘా ల్లోంచి ఎంత గబగబా పరుగెట్టివెళ్ళిపోతున్నాడో? ఎక్కడికో!...బహుశా తార...దగ్గరికో ఏమో...అలాగే నాకూ మీ దగ్గరికి వచ్చేయాలనివుంది. కాని ఆ చంద్రుని కోసం కాసారంలో కలువ ఎంత పరితపించిపోతూ వుంటుందో...ఉరకలేస్తున్న చంద్రునికి కనిపిస్తుందా? అలాగే నేనూ మీ కోసం కనీసం మీ పులకలెత్తించే వుత్తరం కోసం ఎదురు చూస్తూ వుంటా...ఏమిటి దగ్గరగా రమ్మంటున్నారా? ఎందుకు?......ఓహో తెలుసు తెలుసు వుండండి బుగ్గలికి పెదిమలకి చేదు మందు రాసుకొస్తా...

ఇట్లు,

మీ లత."

ఈ వుత్తరం అంతా చదివాక రమణమూర్తి అదోలా అయి పోయి—

"హో హో హో...ప్రేమలో కవిత్వంకూడా పుడుతుంది కాబోలు! నిజంగా ఈ వుత్తరం పటం కట్టించి యింట్లో పెట్టుకున్నా తప్పులేదు. కాని పాపం! ఆ అదృష్టవంతుడెవడో వాడు చదువుకుంటే ఎంత ఆనం దించి వుండునో? కదా? రాక్షసుడికి రాజకుమార్తె దొరికినట్టు...నా చేతులో పడింది ఈ వుత్తరం."

ఇలాగనుకుంటూ ఆ ఉత్తరం జేబులో జాగ్రత్తగా పెట్టుకుఇంటికి వచ్చాడు రమణమూర్తి, పోస్టుమన్‌గాని, ఎడ్రసులుగల వ్యక్తిగాని, ఎక్కడా కనబడక—

"వచ్చారా తెల్లవారింది! ఇల్లు వెడలారు...పోనీ యింటికి వచ్చేప్పుడయినా—కూరలు ఆచేత్తో పట్టుగు వద్దామని అనిపించదు కదా! మళ్ళీ భోజనాల దగ్గర అన్నీ కావాలి...అన్నిటికీ నేనున్నాగామరి?

అని పలకరించింది వాళ్ళావిడ. గుమ్మంలో అడుగు పెట్టగానే—అప్పుడే కూరల మనిషితో నయాపైస కోసం పావుగంట సేపు ఘర్షన పడి.

అది విని—ఆ వుత్తరంలో వుద్దేశించిన వ్యక్తి అదృష్టానికి తన దురదృష్టానికి తల వంచుకు వెళ్ళిపోయాడు లోనికి.

"హా! హతవిధీ!" ఇలాగేనా యింటికి రాగానే ఒక భార్య తన భర్తని పలకరించేతీరు? ఆమె అయితే?... తన భర్త రాకకోసం తలుపు దగ్గర ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ, అల్లంత దూరాన కనబడగానే—సముద్ర కెరటాలులా పరుగున ముందుకువచ్చి—పరవశంతో—

"వచ్చారా?" అంటూ హృదయం మీదవాలి చేతులు పెనవేసేది.

"నా కోసం ఏం తెచ్చారు? సంపెంగలా! మల్లెలా? చామంతులా? అని అడిగి వుండేది!...చెయ్యిపట్టుకుని యింట్లోకి తీసుకువెళ్ళి వేడి వేడి కాఫీ యిచ్చి వుండేది. అని ఏమిటేమిటో వూహించుకున్నాడు. కాని... వెంటనే—

"ఆ ప్రియుడయితే అవన్నీ తప్పక తెచ్చి వుండేవాడేమో? మరి నేనూ మా ఆవిడ కోసం సంపెగలూ, మల్లెలూ, చామంతులూ, తెస్తే ఆవిడ అలానే చేసేదేమో' నేను తేనూలేదు! ఆవిడ అలా చేయనూలేదు" అని అనిపించి నాలిక్కర్చుకున్నాడు.

ఏదో జరిగింది—

మగత నిద్రలాంటి గతంలో కొన్ని మధుర స్మృతులు లేకపోలేదు. చెయ్యి వెయ్యగానే ముడుచుకుపోయే 'టచ్ మి నాట్' లాగ మొగ్గని చూసి ఇది పువ్వెప్పుడౌతుందా? అని ఎదురు చూసే తనలాగ లలితా—తనూ ఒకప్పుడుండే వారు. ఆ రోజులూ, ఆ తీయటి అనుభవాలూ నెమరు వేసుకున్నాడు రమణమూర్తి. మనిషిలో మార్పు కాలంతోపాటు వస్తుందా? వయసుతోపాటు వస్తుందా? అని ఎటూ తెల్చుకోలేకపోయినాడు.

తనకిలాటి భార్య లభించడం ఎంత అదృష్టం? అందమయినది, అన్ని విధాలా అనుకూలమయినది. కాపురానికి వచ్చిన మొదట్లో-ఆ తర్వాత-తామెంత ఆనందంగా గడిపేరు?—తర్వాత, పిల్లలూ, సంసారం కాలం యిట్టే తిరిగిపోయింది.

అయితే మొదట్లో వున్నట్టు ... ఇప్పుడెందుకుండ లేకుండా వున్నారు? ఈ ప్రశ్న వాళ్ళొక్కరికే కాదు...ప్రతీ దంపతులకూ... కలిగేదే? ఆ మార్పు ఎలా, ఎక్కడ, ఎందుకు వస్తుంది? ఆలోచించుకుంటేనే ఈ ప్రశ్నా జవాబు దొరకక బాధ. లేకపోతే...సహజమయిన ఒక పరిణామం మాత్రమే!

పెళ్ళయిన క్రొత్తలో పది మాటలకి ఒక మాట మాత్రం జవాబు చెప్పే తన భార్యేనా ఈమె?

సన్నగా, నాజూకుగా, ముగ్ధమోహనాకారంతో, లేక యవ్వనంతో రమ్మనగానే మృదువుగా ముడుచుకుపోయే గులాబీయేనా ఈమె?

తన వయిపు సూటిగానన్నా చూడకండా గట్టిగా మాటాడితే బెదురు చూపులు చూసే అబలేనా ఈమె?

మరి తను మాత్రం ఎంత మారిపోలేదు?

ఇలా అందరూ ఊహించుకున్నట్టే రమణమూర్తి కూడా ఆలోచనల్లో పడిపోయాడు...

పరధ్యాన్నంగా చేయి కడుక్కొని గదిలోకి నడిచాడు. కాస్సేపటికి లలిత— అదే రమణమూర్తి భార్యవచ్చి, ఈయన పరధ్యాన్నం అదీ చూసి బుగ్గమీద వేలేసుకుంది.

"అదేమిటి ఇందాకటినుండి చూస్తున్నాను. ఏమిటోలా వున్నారు!" అంది నవ్వుతూ.

"అబ్బే ఏమీలేదు—ఇవాళ భోజనం షడ్రసోపేతంగా ఉంది సుమా...ఏదీ ఆ చేత్తోనే ...ఆకూ... చెక్కా...కూడా—" అని అన్నాడు.

"ఇంకా నయం. నోటికి అందివ్వమన్నారు కాదు ! అయినా ఏమిటీవేళ కోరికలు కూడా చిత్రంగా ఉన్నాయి.

"ఇవాళేమిటో నిన్ను చూస్తుంటేనూ!...అయితే లలితా నేనోటి అడుగుతాను చెబుతావా!" అని అడిగేడు.

ఆమె ఆశ్చర్యపోతూ "అడగండి చెబుతా" నంది.

"ఏంలేదు-నేనంటే మొదట్లోలాగే నీకు నా మీద ప్రేమవుందా?" అని అమాయకంగా అడిగేడు.

అది విని నవ్వుతూ...వెటకారంగా-

"ఎవరికీ...నాకా...మీ మీదా...ప్రేమా...బావుంది మీ ప్రశ్న ఎవరయినా వింటే నవ్విపోతారు!...ఇన్నాళ్ళకు వచ్చిందా మీకీసంశయం?..." అంది.

"హాస్యంకాదు లలితా...నిజం చెప్పు...మనం మారలేదంటావా?"
"మారకండా ఉండిపోతామా? వయసుతో పాటు మనమూను."

"అది సరే...అప్పటి కోర్కెలూ, అవీఏమయిపోయినాయి !"

"ఏమి అవవుకాని ఏ వయసుకు తగ్గ అభిరుచులూ, అలవాట్లూ ప్రవర్తనా ఆ వయసుకు ఉండాలి! కోర్కెలు ఎప్పటూ ఉన్నా, పరిస్థితులను బట్టి మనసులోనే వుంచుకోవాలి. వాటిని అప్పటిలాగే తీర్చుకో చూస్తే హర్షించరు !"

"భార్యాభర్తల మధ్య కూడానా!"

"తప్పదు మరి. ఇద్దరి మధ్యా ఎంత అన్యోన్యత ఉన్నా, ప్రేమ ఉన్నా చిన్నప్పటిలాగా ఇప్పుడు పిల్లలుముందూ, పెద్దలముందూ ప్రకటించుకోగలరా ?"

"పోనీ విసుగూ చిరాకూ ఎందుకు వస్తుందంటావు ?" అని అడిగాడు.

"విసుగేమిటండీ ?— మీరు ఆఫీసులో పని చేస్తూంటారనుకోండి- అప్పుడు పిల్లలు దగ్గరికి వచ్చి అనవసరంగా అడుగుతుంటే ఎందుకు కసురుకుంటారు ? వాళ్ళమీద ప్రేమా, అభిమానమూ లేకనా...అలాగే నేనూను. ఏమిటో పని తెమలక అలా కసురుకుంటాను గాని ఇంకేముంటుంది? అయినా ఇవ్వాళేమిటి యిలా అడుగుతున్నారు?" అని అంది.

"ఏమీలేదు. ఇవాళ పోస్టుమెన్ నాకో ఉత్తరం యిచ్చాడు. అడ్రసు చూస్తే నాదే...కాని, లోన ఉత్తరం చూస్తే పాపం...ఎవరో అమ్మాయి తన భర్తకి వ్రాసిన ప్రేమలేఖ అది..."

"ఎవరిదో అని ఎందుకు విచారిస్తారు ? మీదేనేమో?" అని హాస్యమాడింది.

"బావుంది వేళాకోళం ! అయినా అంత అదృష్టం కూడానా ?" అన్నాడు వెటకారంగా.

""అయ్యోపాపం ! కానీండి. ఏం చేస్తాం...ఆ తర్వాత-"

"నీ కంతా వెటకారమే కాని నిజంగా ఎంత బాగా వ్రాసిందనుకున్నావు...ప్రేమ అంటే అలా వుండాలి !"

"అయితే వాళ్ళిద్దరూ భార్యాభర్తలయి ఉండరు !" అంది నవ్వుతూ.

"ఏం భార్యాభర్తల మధ్య అలాటి ప్రేమ వుండదా!"

"ఏమో నాకేం తెలుసు ? మీకే తెలియాలి...ఊఁ...ఇంతకీ ఆ ఉత్తరం మీరు చదివారా?"

"మరేం చెయ్యను? నాదే అనుకొని చింపేసాను కదా ?"

"అయితే మాత్రం! మొగుడూ పెళ్ళాల ఉత్తరం అని తెలిశాక మళ్ళీ కవర్లోనే పెట్టేయలేక పోయారా?"

"మొదట అలానే చేశాను. వూరల్లా తిరిగాను. ఆ ఆసామీ ఎక్కడా కనబడలేదు"

"అంతవరకూ బాగానే వుంది..."

"మొదట ముక్క చదివేనేమో...మరి ఉండబట్టలేక పూర్తిగా చదివేశాను."

"చదివి మీకు వ్రాసినట్టే బుజాలెగరేస్తున్నారు! అవునా!"

"చదివిచూడు...నీకే తెలుస్తుంది!...నువ్వెపుడయినా యిలా వ్రాశావా?"

"భార్యాభర్తలు వ్రాసుకొనే ఉత్తరాలు చూడ్డం ఏమిటి? నాకు సిగ్గేస్తుంది బాబూ!"

"ఫరవాలేదు చూడు" అని ఉత్తరం అందించాడు.

"ఏమిటంత పొగుడుతున్నారు మహా"... అని ఉత్తరం చూసి జవాబు చెప్పడానికి బదులు విరగబడి నవ్వడం మొదలెడుతుంది. రమణ మూర్తికి ఏమీ అర్థంగాక ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అలా నవ్వుతావేమిటి? పాపం ఆ ఉత్తరంకోసం అతనెంత ఎదురుచూస్తూ వుంటాడో? నా దగ్గర ఉండిపోయింది కదా అని నేనువిచారిస్తూ వుంటేను!" అని అన్నాడు.

అది విని ఆమె నవ్వుతూ-

"ఆ ఉత్తరం మీదే అయితేనూ ఎవరో ఎందుకు ఎదురు చూస్తారండీ!" అని అంది.

"మళ్ళీ వేళాకోళమా? ఏమిటి నువ్వంటున్నది!"

"వేళాకోళం కాదండీ. నిజంగా ఆ ఉత్తరం మీదే!" అందినవ్వాపుకుంటూ.

"ఏమిటీ? ఆ ఉత్తరం నాదా? ఇన్నేళ్ళు వచ్చాక నాకెవరు రాస్తారు లవ్ లెటర్...అయితే మీ చెల్లే అయివుండాలి...ఏ మొగుడూ దొరక్క"

"మరేం! అదొక్కటే తరువాయి...నేననేది అది కాదు...ఆ ఉత్తరం నేను వ్రాసిందేనండీ అని... నేను మొదటిమారు పుట్టింటికి మా వాళ్ళింటికి వెళ్ళినపుడు మీరు ఉత్తరాలు వ్రాయి, వ్రాయి అని ఒకేపనిగా వ్రాస్తూవుంటే ఒకనాడు తీరుబడిగా కూర్చుని పుస్తకాల్లో చదివిందంతా జ్ఞాపకం తెచ్చుకొని తమాషాగా ఆ ఉత్తరం మీకు వ్రాశాను. ఆ ఉత్తరమే ఈ ఉత్తరం!"

అని ఆమె అనేసరికి రమణమూర్తి నమ్మలేక...

"ఇది నువ్వు వ్రాసినదా? ఇన్నాళ్ళుపోయాక ఇప్పుడా వచ్చింది?"

"అదే నేనూ అనుకుంటున్నాను! లేకపోతే ప్రేమలేఖ కోసం వాచిపోయి మీరే ఆ ఉత్తరం కవర్లో పెట్టుకుని మీ ఎడ్రసు వ్రాసుకొని పోస్టు చేసుకోలేదు కదా?" అంది నవ్వుతూ.

"బావుంది నీ హాస్యం! అసలు ఇలాంటి ఉత్తరం నా కందనిదే?"

"అవునండీ. అప్పట్లో నేనంత కష్టపడి వ్రాసిన ఉత్తరం అందిందా? అని అడిగితే లేదని మీరు చెప్పారుగా. జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి!"

"అయితే నీపేరు "లలిత" కాబోలునే...ఇందులో "లత" అని వుందే?"

"అయ్యో! సంబరమా? నేనే అలా తమాషాకి మధ్య అక్షరం వదిలేసి "లత" అని ముద్దుగా వ్రాశానండి. మీరుకూడా అప్పుడప్పుడు నన్ను అలానే పిలిచేవారు కదండీ! అన్నీ ఇంత వేగిరం మరిచిపోతేఎలా? ఆ రోజులు ఎంత హాయిగా వుండేవి."

"అవునవును! జ్ఞాపకం వచ్చింది. పదేళ్ళ కిందట నువ్వు మీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళినపుడు ఉత్తరం వ్రాయలేదని నేనూ, వ్రాసేనని నువ్వూ వాదించుకున్నాం...! అయితే ఆ ఉత్తరమే నన్నుమాట తిరిగి తిరిగి ఇన్నాళ్ళకు చేరింది. ఏదీ కవరుతే– ఎన్నాళ్ళ క్రిందటి ముద్రోచూద్దాం!"

అని ఆ కవరుచూసి—

"చూశావా కవరునిండా ముద్రలే. నేను చూడనేలేదు. పోనీ మనిద్దరం "హనీమూన్" తిరగకపోయినా మన లవ్‌లెటర్ ఆ పని చేసుకు వచ్చింది."

"మరేం చంకలో బిడ్డని పెట్టుకుని వూరల్లా వెదకినట్టు మీకోసం మీరే ప్రొద్దుటనుండి తిరిగారు!" అంది నవ్వుతూ.

ఆ మాటలు వినిపించుకోకుండా—

"అయితే ఆ లతవి నువ్వేనన్నమాట! ఆ లవ్ లెటర్ నాకేనన్న మాట! ఆ ప్రియుణ్ణి నేనేనన్నమాట! అవరా. ఎంత అదృష్టవంతుణ్ణి." అని పరవశంతో అంటాడు.

"ఇంకా నమ్మకం లేదండీ!"

"లతా..."

"ఏమండీ..."

"మరిప్పుడలా వ్రాయడం లేదేం?"

"మీరిప్పుడలా అడగటం లేదేమిటండీ? అయినా...ఇంకా చిన్న వాళ్ళమా? అలా వ్రాసుకుంటే ఏంబావుంటుందండీ?...పైకి ప్రదర్శించే రోజులుపోయి మనసులో వుంచుకోవలసిన రోజులు వచ్చాక!"

"నిజం...అంతేగాని మనం మారలేదుకదూ లతా?"

"ఎన్నటికీ మారం!"

"ఏదీ ఆ ఉత్తరం నువ్వు చదువు!"

"బావుందండి మీరు మరీనూ, అలాటి ఉత్తరం ఇంకా వుంచుతానా ఏం? చించేస్తాను..."

"ఆఁ ఆఁ...వద్దు! ఆ ఉత్తరం జాగ్రత్త సుమా? ఈ వెండి భరిణలో పదిలంగా దాచు దీనిని పూజా పుష్పాలకన్నా పవిత్రంగా దాచుకుందాం..."

"చాల్లెండి...మీరు మరీనూ...ఎవరయినా వింటే నవ్విపోతారు" అని ఆ ఉత్తరం అతని చేతుల్లో పెట్టబోయేసరికి రమణమూర్తి ఆ చేతిని అందుకుని లలితని దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. లలిత— వద్దంటూ బెట్టు చేస్తూనే...

ఆంధ్రజ్యోతి 6-5-68